

12. Шатилов С.П. Правоохранительная функция государства как теоретико-правовая категория. *Право и политика*. 2018. № 3. С. 43–55.
13. Харченко О.В. Правоохранительная функция как перманентная функция государства. *Известия Российского государственного педагогического университета им. А.И. Герцена*. 2009. № 99. С. 215–222.
14. Скакун О.Ф. *Теорія права і держави* : підручник; 2-ге вид., доп. і перероб. Київ : Вид-во «Правова єдність», 2010. 525 с.
15. Передерій О.С. Пріоритети діяльності правоохоронної системи у світлі активізації європейської інтеграції України. *Правоохоронна функція держави : теоретико-методологічні та історико-правові проблеми* : тези доп. круглого столу (м. Харків, 27 жовт. 2017 р.). Харків : Вид-во Харків. нац. ун-ту внутр. справ, 2017. С. 165–168.
16. Дзевелюк М.В. Традиції та новації в розвитку функція сучасної держави : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Одеса, 2017. 209 с.
17. Пожарский Д.В. Охранительная функция государства (теоретико-методологические проблемы) : автореф. дис. ... д-ра юрид. Наук : 12.00.01. Москва, 2015. 49 с.
18. Мельник К.Ю. Трудові правовідносини службовців правоохоронних органів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.05. Одеса, 2011. 34 с.
19. Ботвінов Р.Г. Типологізація державної служби: термінологічна полеміка. *Аспекти публічного управління*. 2016. № 35–36(9–10). С. 91–98.
20. Шакун В.І. Коли фінансування міліції набуває кримінологічних ознак. *Голос України*. 2003. № 175. С. 8.
21. Дуйсенов Э.Э. К вопросу о единстве системы государственной службы. *Құқық және мемлекет*. 2016. № 4(73). С. 32–35.
22. Нагорных Р.В. Системообразующие признаки государственной службы в правоохранительной сфере. *Вестник института : преступление, наказание, исправление*. 2018. № 1(41). С. 4–12.

УДК 347.963

УДОСКОНАЛЕННЯ ПОРЯДКУ ФОРМУВАННЯ СКЛАДУ КВАЛІФІКАЦІЙНО-ДИСЦИПЛІНАРНОЇ КОМІСІЇ ПРОКУРОРІВ

Костенко Сергій Костянтинович,
член Кваліфікаційно-дисциплінарної
комісії прокурорів, аспірант кафедри
правосуддя (Київський національний
університет імені Тараса Шевченка,
м. Київ, Україна)

Статтю присвячено проблемним питанням чинного законодавчого механізму формування складу Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів. Автор зауважує, що створення у вітчизняній системі правосуддя нового органу за зразками так званої «євромоделі» прокурорських рад для адміністрування системи прокуратури – вищевказаної комісії, не є запорукою для досягнення вимог євростандартів із забезпечення найоптимальнішого балансу між незалежністю, ефективністю, прозорістю та відповідальністю прокурорів та прокуратури.

Сучасний стан наукових досліджень цієї проблематики вимагає, щоб в їх фокусі перебував порядок формування та особисті якості членів органів прокурорського врядування. Від розв'язання цих питань в першу чергу залежатиме здатність нових інституцій протистояти як зовнішнім, так і внутрішнім загрозам для незалежності прокурорів.

За результатами проведеного дослідження сформульовані пропозиції щодо внесення змін до законодавства, які стосуються створення більшості прокурорів у складі Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів: формування складу делегатів на всеукраїнську конференцію прокурорів виходячи зі співвідношення їх кількості до кількості посад прокурорів в певному органі прокуратури, прокурорами якого обирається делегат; порядку висунення та обговорення кандидатів у члени Комісії, який має містити елементи демократичного виборчого процесу; виключення необґрунтованих законодавчих заборон щодо певних категорій осіб бути призначеними до складу Комісії та включення таких заборон, які дійсно є необхідними; врегулювання статусу зборів прокурорів органу прокуратури як форми прокурорського самоврядування; усунення політичної складової при призначенні членів Комісії за квотою Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини шляхом через погодження кандидатур у профільному комітеті парламенту та введення прозорості процедури призначення.

Ключові слова: орган прокурорського врядування, Кваліфікаційно-дисциплінарна комісія прокурорів, всеукраїнська конференція прокурорів, прокурорський корпус, збори прокурорів органу прокуратури.

IMPROVING THE PROCEDURE FOR FORMING THE COMPOSITION OF THE QUALIFICATIONS AND DISCIPLINARY COMMISSION OF PUBLIC PROSECUTORS

Kostenko Sergiy Kostyantynovych,
Member of the Qualifications and
Disciplinary Commission of Public
Prosecutors, Postgraduate Student at the
Justice Department (Taras Shevchenko
National University of Kyiv,
Kyiv, Ukraine)

The article is devoted to problematic issues of the current legislative mechanism of formation of the composition of the Qualifications and Disciplinary Commission of Public Prosecutors. The author notes that the creation in the domestic system of justice, based on examples of the so-called "Euromodel" of the prosecutor's councils, a new body for administering the prosecutor's office - the above-mentioned commission, is not a guarantee for meeting the requirements of European standards for ensuring the best balance between the independence, efficiency, transparency and accountability of prosecutors, and the prosecutor's office.

The current state of scientific research on this issue requires that their focus be on the order of formation and personal qualities of members of the prosecutorial governance. From the solution of these issues, the ability of the new institutions to withstand both external and internal threats to the independence of prosecutors will depend first and foremost.

According to the results of the study, proposals were made to amend the legislation concerning the creation of the majority of prosecutors as part of the Qualifications and Disciplinary Commission of Public Prosecutors; the procedure for the nomination and discussion of candidates for membership of the Commission, which should contain elements of a democratic election process; the exclusion of unreasonable legislative bans on

certain categories of persons to be appointed to the Commission and the inclusion of such prohibitions that are really necessary; Settlement of the status of the assembly of prosecutors of the prosecutor's office as a form of prosecutor's self-governance; the elimination of the political component in the appointment of members of the Commission under the quota of the Commissioner of the Verkhovna Rada of Ukraine on human rights through the approval of candidacies in the parliamentary profile committee and the introduction of a transparent procedure for appointment.

Key words: body of the prosecutor's governance, Qualifications and Disciplinary Commission of Public Prosecutors, All-Ukrainian Conference of Public Prosecutors, Prosecutor's Corps, assembly of prosecutors of the prosecutor's office.

Створення відповідно до Закону України «Про прокуратуру» [1] (далі – Закон) Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів (далі – Комісія) за зразком органів з аналогічною компетенцією в країнах-членах Ради Європи закономірно породило науковий та практичний інтерес до цього нового органу системи правосуддя та суб'єкту адміністрування системи прокуратури. Актуальність проблеми пояснюється тим, що Комісія покликана відігравати належну роль в державному механізмі стримувань та противаг з метою недопущення надмірної концентрації влади та зловживання нею, що досить тривалий історичний проміжок часу було характерно для діяльності вітчизняної прокуратури та її керівництва.

З урахуванням того, що Комісія є абсолютно новим органом для вітчизняної правової системи, дослідження порядку її формування досі не проводились. Певні дослідження з цього приводу здійснювались такими вченими як О.О. Долгий, І.М. Козьяков, О.М. Литвак, А.М. Мудров, І.В. Назаров, С.В. Подкопаєв, Ю.Є. Полянський, О.С. Проневич, О.М. Толочко. Метою цієї публікації є висвітлення проблемних питань чинного законодавчого врегулювання та практичної реалізації порядку формування складу Комісії та визначення шляхів його удосконалення.

Слід зазначити, що останні два десятиліття чиниться наукова дискусія щодо різних моделей та правових систем адміністрування системи правосуддя. Фокус зосереджено на здатності відмінних одне від одного законодавчих рішень гарантувати незалежність представників вказаної системи. Утворення для адміністрування системи прокуратури інституцій за зразками так званої «євромоделі» прокурорських рад не є запорукою для досягнення вимог євростандартів із забезпечення оптимального балансу між незалежністю, ефективністю, прозорістю та відповідальністю прокурорів та прокуратури. Водночас звертає на себе увагу відсутність у критиків цього варіанту інституційної реформи конкретних пропозицій щодо розв'язання проблеми іншим шляхом в посттоталітарних країнах.

І хоча дійсно готової ефективної моделі не існує і не може бути створено, призначення подібних інституцій сформульовано американськими вченими Н. Гарупа та Т. Гінсбургом щодо судових рад як «арени для зіткнення різних груп, які зацікавлені в ефективності судів». Ці вчені є авторами одного з наймасштабніших та цілісних емпіричних досліджень різних систем адміністрування судової влади у формі судових рад, яке відбиває інституційну структуру забезпечення незалежності та підзвітності суддів [2]. На нашу думку, предметом майбутніх наукових досліджень відповідних органів для прокурорів має стати те, наскільки наявні інституційні механізми здатні урівноважити в інтересах всього суспільства вищевказану зацікавленість різних груп в ефективності прокуратури.

З огляду на викладене, вважаємо, що в фокусі досліджень має перебувати порядок формування та особисті якості членів органів прокурорського врядування. Від розв'я-

зання цих питань в першу чергу залежатиме здатність цих нових інституцій протистояти як зовнішнім, так і внутрішнім загрозам для незалежності прокурорів.

До складу Комісії входять одинадцять членів, з яких: 1) п'ять прокурорів призначає всеукраїнська конференція прокурорів; 2) дві особи (вчених) призначає з'їзд представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ; 3) одну особу (адвоката) призначає з'їзд адвокатів України; 4) три особи призначає Уповноважений Верховної Ради України з прав людини за погодженням з комітетом Верховної Ради України, до предмета відання якого належить організація та діяльність органів прокуратури. (ч. 1 ст. 74).

Найбільш принциповою новелою для української прокуратури стало те, що частково повноваження з призначення членів органу, який відповідальний за формування прокурорського корпусу, отримали самі прокурори через органи прокурорського самоврядування. Водночас меншість прокурорів в складі Комісії пояснювалась побоюваннями закритості прокурорської системи та перехідним періодом, необхідним для адаптування прокурорів до нової моделі адміністрування.

Однак, з приводу меншості прокурорської квоти у складі Комісії вже надано негативну оцінку у Звіті за результатами 4-го раунду оцінювання щодо запобігання корупції серед народних депутатів, суддів та прокурорів в Україні, який складений експертами такого органу Ради Європи як Група держав по боротьбі з корупцією (далі – GRECO) та ухвалений 17-23 червня 2017 року [3]. GRECO занепокоєна (п. 216 Звіту), що чинне законодавство не забезпечує того, що більшість місць у Комісії матимуть прокурори. Це відрізняє ситуацію в Україні практично від усіх держав GRECO, які сформували аналогічні органи. Забезпечення того, що більшість прокурорів в Комісії обиратимуться своїми колегами, є відповідним заходом, який допоможе їм повною мірою відстоювати свою легітимність та надійність, а також зміцнювати свою роль як гаранта незалежності та автономності прокурорів. В підсумку GRECO рекомендує внести зміни до положень щодо формування складу Комісії для забезпечення того, щоб більшість місць займали прокурори, обрані своїми колегами.

Закон визначає порядок скликання всеукраїнської конференції прокурорів: чергова всеукраїнська конференція прокурорів скликається Радою прокурорів України один раз на два роки. Позачергова всеукраїнська конференція прокурорів може бути скликана за рішенням Ради прокурорів України. Делегати всеукраїнської конференції прокурорів та особи, запрошені на неї, повідомляються про день проведення конференції та питання, що виносяться на її розгляд, не пізніше ніж за тридцять днів до початку конференції (ст. 68). Також, в Законі містяться норми щодо обрання делегатів на конференцію та порядку її проведення (статті 69, 70).

Встановлені наступні квоти щодо обрання делегатів на конференцію: 1) збори прокурорів Генеральної прокуратури України – шість прокурорів Генеральної прокуратури України; 2) збори прокурорів регіональних прокуратур – по три прокурори від кожної регіональної прокуратури; 3) збори прокурорів місцевих прокуратур – по два прокурори від кожної місцевої прокуратури.

В Україні існує 26 територіальних регіональних прокуратур та 4 військові на правах регіональних, які таким чином мають обрати 90 делегатів. Згідно з Додатком до Закону встановлений перелік і територіальна юрисдикція місцевих прокуратур та військових прокуратур (гарнізонів на правах місцевих). Загальна кількість цих прокуратур становить 208, проте територіальна юрисдикція частини місцевих прокуратур розповсюджується на тимчасово окуповану територію АР Крим та окремих районів Донецької та Луганської областей, тому вони не функціонують – 22 [4]. Отже, загальна кількість делегатів від місцевих прокуратур складає 372 прокурори або 79,4% всіх делегатів, регіональних

– 19,3 %, Генеральної прокуратури України – 1,3%. Водночас співвідношення кількості прокурорсько-слідчих працівників місцевих прокуратур, регіональних та Генеральної прокуратури України складає відповідно 55%, 33% та 12% (станом на 01.02.2019).

Таким чином, вибори делегатів прокурорського корпусу на всеукраїнську конференцію прокурорів через закріплені в Законі квоти не є інклюзивними, що не може не позначатись у ставленні прокурорів до легітимності органів, які сформовані таким чином. Оскільки співвідношення кількості прокурорів органів прокуратури різних рівнів не має законодавчого закріплення та може постійно змінюватись Генеральним прокурором України в межах встановленої Законом 15-тисячної кількості працівників прокуратури, вважаємо доцільним визначати кількість делегатів від кожного органу прокуратури співвідношенням штатної чисельності його прокурорів до загальної штатної чисельності прокурорів на час оголошення про проведення всеукраїнської конференції прокурорів, на яку вони мають обиратись, нормативно визначивши правила округлення до цілих чисел розрахункових показників.

Крім того, вважаємо слушною думку деяких дослідників [5, с. 155] про можливість закріплення при формуванні конференцією відповідних органів квот для спеціалізованих прокурорів. Проте, таке закріплення вважаємо за доцільне тільки у випадку приведення у Законі всіх прокурорів незалежно від спеціалізації до однакового статусу у питаннях призначень, кар'єри та дисциплінарної відповідальності, оскільки наразі компетенція Комісії не включає добору та розв'язання питань про переведення прокурорів Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та військових прокурорів. Крім того, в питаннях дисциплінарної відповідальності останніх на них поширюється Закон України «Про Дисциплінарний статут Збройних сил України» [6] одночасно з дисциплінарною юрисдикцією Комісії, що робить неможливим їх притягнення до дисциплінарної відповідальності згідно з Законом, якщо вони вже притягнуті до цього виду відповідальності за Дисциплінарним статутом. Положення про неможливість бути двічі притягненим до юридичної відповідальності одного виду за одне й те саме правопорушення передбачене ст. 61 Конституції України.

Згідно з Законом членом Комісії не може бути призначений народний депутат України, представник Кабінету Міністрів України, центрального чи місцевого органу виконавчої влади, науковий чи науково-педагогічний працівник Національної академії прокуратури України, іншого навчального закладу або наукової установи, що входять до сфери управління органів прокуратури, суддя, працівник правоохоронного органу чи органу державного нагляду (контролю), прокурор, який перебуває на адміністративній посаді, а також більше однієї особи з-поміж наукових та науково-педагогічних працівників одного і того ж навчального закладу чи наукової установи.

Ці положення мають бути доповнені заборонаю бути призначеними членами Комісії особам, які визнані судом недієздатними або обмежено дієздатними, особам, які мають судимість, не погашену або не зняту в установленому законом порядку та особам, на яких протягом останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією.

Обмеження щодо можливості призначення до Комісії працівників органів, які формуються за політичним принципом, правоохоронних органів, органів державного нагляду (контролю) є цілком обґрунтованим з точки зору забезпечення незалежності Комісії. Проте, обмеження щодо призначення суддів, прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах, наукових чи науково-педагогічних працівників Національної академії прокуратури України, іншого навчального закладу або наукової установи, що входять до сфери управління органів прокуратури, ми не вважаємо виправданими.

Прокурорський корпус через всеукраїнську конференцію прокурорів бере участь у формуванні складу такого органу суддівського врядування як Вища рада правосуддя. І хоча всеукраїнська конференція прокурорів може призначати до складу Комісії лише прокурорів і це відповідає європейській практиці формування подібних органів, щодо інших суб'єктів формування Комісії таких вимог немає і вводити недоцільно. Статус Комісії як органу системи правосуддя та зупинення повноважень судді на час роботи в Комісії виключають загрози для суддівської незалежності у разі такого призначення. Досвід суддів (суддів у відставці) в роботі Комісії безперечно позитивно позначився б на якості її роботи.

Аналогічним чином управлінський досвід прокурорів, які змогли побудувати кар'єру в органах прокуратури та займають адміністративні посади, а також знання та досвід викладачів Національної академії прокуратури України мали б стати в пригоді у розв'язанні всіх питань, які становлять компетенцію Комісії.

Заборони щодо обрання до складу Вищої ради правосуддя цієї категорії осіб немає. Неможливість призначення прокурорів, які займають адміністративні посади, до складу Комісії обґрунтовувалась необхідністю виключити «адміністративний тиск» відповідних посад на делегатів конференції та на незалежність відповідних членів Комісії, через їх можливі побоювання втратити відповідну посаду після завершення каденції. Вважаємо такі аргументи уможлидними та такими, які є намаганням розв'язати багатоаспектну проблему одним простим кроком без з'ясування її дійсних причин.

Як показує практика проведення попередніх всеукраїнських конференцій прокурорів «адміністративна проблема» первинно виникає на рівні зборів прокурорів відповідних органів прокуратури, які обирають делегатів. Серед делегатів всеукраїнських конференцій прокурорів, які проводились у квітні 2017 року та в грудні 2018 року, більш ніж половину становили прокурори, які займають адміністративні посади. Хоча серед загальної кількості прокурорсько-слідчих працівників прокурори, які займають адміністративні посади, складають 24% (станом на 01 лютого 2019). Наприклад, на конференцію, яка відбулася в грудні 2018 року, делегатами були обрані 30 прокурорів регіонів та їх заступників (21 та 9 відповідно), 137 керівників місцевих прокуратур та їх заступників (76 та 61 відповідно), 14 начальників управлінь, 37 начальників відділів регіональних прокуратур і їх заступників тощо.

Законодавчі обмеження для усунення адміністративного впливу могли б вважатись послідовними тільки у разі заборони обирати делегатами конференцій прокурорів, які займають адміністративні посади, та призначення членів Комісії тільки з-поміж делегатів, проте, враховуючи, що на зборах прокурорів з обрання делегатів голосування є таємним, можна припустити, що волевиявлення прокурорського корпусу з обрання делегатів конференцій відповідає реальному авторитету делегатів серед своїх колег, а отже є транспарентним.

Крім того, до суттєвого недоліку чинного Закону можна віднести те, що ним збори прокурорів органу прокуратури не віднесені до окремої форми прокурорського самоврядування та не врегульований порядок їх проведення, через що дійсно можливі зловживання з метою обрання певних делегатів.

На демократичність будь-яких виборів, крім забезпечення свободи волевиявлення, визначальний вплив має інформованість виборців про особистість кандидатів. Формування та робота всеукраїнської конференції прокурорів за квазіпарламентарним принципом вимагає, щоб певні елементи демократичного виборчого процесу були впроваджені законодавчо в інституті прокурорського самоврядування. Такими елементами можуть бути докладні інформації про кандидатів, в обсязі який кожний кандидат самостійно визначає, розміщені на офіційних веб-сайтах та в друкованих

виданнях органів прокуратури, виготовлення та розповсюдження інформаційних бюлетенів, виступи делегатів на конференції та можливість постановки їм питань делегатами, тощо. З цих же міркувань, вважаємо доцільним передбачити в Законі, що кандидатами в члени Комісії можуть бути тільки делегати конференції, як це встановлено при обранні членів Вищої ради правосуддя (ч. 2 ст. 12 Закону України «Про Вищу раду правосуддя»). Також, вважаємо необхідною уніфікацію процедурних питань формування Комісії з тими, які застосовуються при формуванні органів суддівського врядування.

Порядок призначення до складу Комісії двох членів з'їздом представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ визначений Законом (ст. 75). Участь науковців в Комісії можна тільки вітати, як і участь осіб, які здійснюють незалежну професійну діяльність – адвокатів, хоча їх обрання з'їздом адвокатів України слід передбачити у профільному законі (ст. 54 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»). Водночас не є вдалим формулювання Закону, що відповідні конференції та з'їзди «призначають» членів Комісії, хоча встановлені виборчі процедури.

Саме про призначення членів Комісії обґрунтовано зазначено в Законі щодо Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, як і те, що такі призначення віднесені до повноважень цієї посадової особи, яка за відповідним Законом [7]¹ має високий ступінь незалежності від будь-якої гілки влади. Водночас погодження призначень профільним комітетом парламенту має бути виключене із Закону, оскільки прямо суперечить європейським стандартам, які допускають часткове формування органів врядування в системі правосуддя парламентом (а не його органами) і до того ж рекомендують це робити кваліфікованою більшістю для унеможливлення контролю певної політичної сили за роботою обраних таким чином осіб. Квота Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо призначення 3 з 11 членів Комісії видається завеликою та нічим не обґрунтованою, і саме шляхом її зменшення на 1 особу можуть бути виконані рекомендації GRECO щодо забезпечення більшості в комісії прокурорів, обраних прокурорами. Крім того, вимагає законодавчого врегулювання процедура призначення, яка має бути конкурсною та публічною, як це передбачено при заповненні Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини його квоти у складі Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (ст. 95 Закону України «Про судоустрій та статус суддів»).

Узагальнюючи викладене, вважаємо необхідними законодавчі зміни щодо формування складу Комісії, які полягають у наступному:

1) збільшення в складі Комісії кількості прокурорів, які обираються всеукраїнською конференцією прокурорів, до 6 членів шляхом зменшення до 2 осіб кількості членів, яких призначає Уповноважений Верховної Ради України з прав людини;

2) визначення кількості делегатів від окремого органу прокуратури здійснювати на основі співвідношення штатної чисельності його прокурорів до загальної штатної чисельності прокурорів на час оголошення про проведення всеукраїнської конференції прокурорів, на яку вони мають обиратись, нормативно визначивши правила округлення до цілих чисел розрахункових показників;

3) виключення заборони обрання (призначення) до складу Комісії суддів, прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах, наукових чи науково-педагогічних працівників Національної академії прокуратури України, іншого навчального закладу або наукової установи, що входять до сфери управління органів прокуратури. Доповнити Закон заборонаю бути призначеними членами Комісії особам, які визна-

¹ Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/776/97-%D0%B2%D1%80>.

ні судом недієздатними або обмежено дієздатними, особам, які мають судимість, не погашену або не зняту в установленому законом порядку та особам, на яких протягом останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією;

4) визначити збори прокурорів органу прокуратури як окрему форму прокурорського самоврядування та врегулювати порядок проведення зборів і всі інші питання їх статусу в Законі;

5) передбачити на рівні Закону елементи демократичного виборчого процесу при обранні делегатів всеукраїнської конференції прокурорів та при висуненні та розгляді на конференції кандидатур до складу Комісії, як то: докладна інформація про кандидатів (в якому обов'язі кожний кандидат самостійно визначає), яка розміщена на офіційних веб-сайтах та в друкованих виданнях органів прокуратури; виготовлення та розповсюдження інформаційних бюлетенів; виступи делегатів на конференції та можливість постановки їм питань делегатами тощо. Закріпити в Законі, що кандидатами в члени Комісії можуть бути тільки делегати конференції, або кандидатури, висунення яких підтримало не менше 20% делегатів, а також уніфікувати інші процедурні питання скликання та проведення всеукраїнської конференції прокурорів з тими, які застосовуються при формуванні органів суддівського самоврядування та врядування;

6) виключити норму щодо необхідності при призначенні членів Комісії Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини здійснювати погодження з комітетом Верховної Ради України, до предмета відання якого належить організація та діяльність органів прокуратури. Крім того, передбачити, що таке призначення відбувається за результатами публічного конкурсу.

Список використаних джерел:

1. Про прокуратуру : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.
2. Garoupa N., Ginsburg T. Guarding the Guardians : Judicial Councils and Judicial Independence. 2009. URL: https://chicagounbound.uchicago.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1221&context=law_and_economics.
3. Звіт за результатами 4-го раунду оцінювання щодо запобігання корупції серед народних депутатів, суддів та прокурорів Групи держав по боротьбі з корупцією (GRECO), ухвалений на 76-му пленарному засіданні GRECO. Страсбург, 17-23 червня 2017 року. URL: <https://rm.coe.int/grecoeval4rep-2016-9-p3-76-greco-19-23-2017-/1680737206>.
4. Офіційний веб-сайт Генеральної прокуратури України. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/structure_pu.html.
5. Добровольський Д.М. Незалежність як засада організації та діяльності органів прокуратури : дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. Одеса. 2016. 195 с. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/7643>.
6. Про Дисциплінарний статут Збройних сил України : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/551-14>.
7. Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/776/97-%D0%B2%D1%80>.